

Jesus græder over Jerusalem

Teksten vi skal høre i morgen i kirken foregår palmesøndag. Dvs. 5 dage før Jesus bliver pisket, tornekrønet og pint til døde på korset. Jesus ved, at dette vil ske, men alligevel er det ikke sin egen skæbne han græder over. Han græder i stedet over den skæbne Jerusalem skal lide ca. 40 år efter Jesu død og opstandelse.

Jesus ved nemlig også, at i år 70 vil Jerusalem blive jævnet med jorden i det som kendes som den første jødiske krig. Krigens resultat kan den dag i dag studeres på Titus' triumfbue i Rom, hvor man ser Romerske soldater bære templets 7-armede lysestage væk i triumf.

Jerusalems indbyggere forsvarede sig tappert, men romerne byggede, som Jesus siger, en vold omkring byen. En vold der var lige så høj som bymuren og hvorfra de langsomt kunne ødelægge byen. Blandt andet korsfæstede de tusindvis af jødiske krigsfanger på volden, således at indbyggerne kunne se hvilken skæbne der ventede dem selv. Så kunne de lære det.

Krigens årsag var først og fremmest, at Israel, under den romerske besættelse, var blevet et to-kulturelt land med store spændinger mellem den oprindelige jødiske befolkning og de indvandrede græske hedninge. Den etniske uro eksploderede da nogle hedenske grækere foretog afgudsfringer i en jødisk synagoge. Og så greb romerne ind på grækernes side

I alt blev 1,1 million jøder slået ihjel af romerne under krigen, cirka 100.000 solgt som slaver og 2500 spist af løverne i gladiatorarenaerne.

Ikke desto mindre kæmpede nogle få undslupne jøder tappert videre og da krigen i år 132 var helt slut, blev også templet i Jerusalem nedrevet. I stedet blev der bygget et tempel for hedningeguden Jupiter.

Dér hvor Jesus blev korsfæstet og opstod fra de døde havde de kristne naturligvis bygget en kirke. Den blev udsløttet og i stedet byggede romerne et Venustempel, dvs. en slags mellemting mellem et bordel og et diskotek.

Alle disse tragedier vidste Jesus naturligvis ville komme. Derfor græder han over Jerusalem og siger: "Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred. Men nu er det skjult for dine øjne".

På Jesu tid gjorde man alt hvad man kunne for at imødekomme romerne og tidsånden. Man blandede jødedom og hedenskab og til sidst gik man endda så vidt at man accepterede at ofre til den romerske kejser i templet. (Nøjagtig som folkekirkens situation i dag)

Det var som et direkte modbillede på de jødiske leders eftergivenhed overfor tidsånden, at de kristne, da man krævede at dem at også de skulle ofre til kejseren, altid nægtede det.

Titusinder eller hundredtusinder af kristne blev slået ihjel fordi de hellere ville dø end fornægte deres tro ved at ofre til kejseren. Men

forfølgelserne gjorde hver gang kirken stærkere.

Og det første som skete da kristendommen blev tilladt af Kejser Konstantin i år 313 var i øvrigt, at hans mor, som var kristen, rejste til Jerusalem, rev Venustemplet ned og byggede verdens smukkeste og største kirke over Jesu grav. Således vandt de kristne stålfasthed Jerusalem tilbage. (Gravkirken blev senere nedrevet af muslimske erobrere men så genopbygget da det første korstog befriede Jerusalem i år 1099.)

Bagefter får vi i teksten at vide, at Jesus med vold driver de handlende ud af tempelpladsen idet han siger: Mit hus skal være et bedehus, men I har gjort det til en røverkule.”

Templet i Jerusalem er, siger Jesus, hans hus og derfor skal alt hvad der foregår i det naturligvis være helligt og højtideligt og ikke tant og gøgl.

Templet har altså en særlig plads i Jesu hjerte. Det kan ikke understreges nok, at Jesus kalder templet for sin egen bolig. Så længe templet bestod var det da også centrum for den kristne kirke. Vi ved at Jesu disciple efter Jesu opstandelse og himmelfart blev ved med at samles i templet.

Først efter templets ødelæggelse blev templets hellighed fuldt og helt flyttet over på det hellige alterbord i hver enkelt kristen kirke. I dag er det den enkelte kirke som er Jesu bolig på jorden og det sande offer som skete på alteret i templet det sker nu i endelig forklaret skikkelse på alterbordet i kirken.

Alligevel har Jerusalem også en særlig plads i den kristne kirkes forkyndelse, ligesom i øvrigt landet Israel og det jødiske folk bør have en særlig plads i vi kristnes hjerter.

Og Jerusalems ødelæggelse skal så også bestandig være en advarsel for os.

Giver vi, ligesom man dengang gjorde, efter for tidsånden, så vil det også gå vores kirke som Jesus profeterede om templet: ”De skal jævne dig med jorden og dine børn sammen med dig” Heller ikke vi må lade den hellige kirke ligge under for tidens hedenskab og forvandle Guds hus til en røverkule, hvor der dyrkes tant og fjas under navn af fornyelse.

Så græder Jesus over vore kirke ligesom han græd over Jerusalem.

Kirken og dens gudstjeneste er ikke noget vi bestemmer over, thi den er slet ikke vores. Den er Guds hus og den er stedet hvor Gud ved gudstjenesten lader brødet og vinen blive forvandlet til Jesu legeme og blod og hvor vi derfor, ved Helligånden, gøres til ét med den almægtige Gud. Det er miraklet. Og derfor findes Jerusalem overalt hvor der findes sande kristne kirker.

Claus Thomas Nielsen

Lukasevangeliet kap. 19, vers 41-48:

Da Jesus kom nærmere og så Jerusalem, græd han over den og sagde: »Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred. Men nu er det skjult for dine øjne. For der skal komme dage over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig, belejre dig og trænge ind på dig fra alle sider. De skal jævne dig med jorden og dine børn sammen med dig, og de skal ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din besøgstid.« Så kom han ind på tempelpladsen, og han gav sig til at jage dem ud, som drev handel dér, og han sagde til dem: »Der står skrevet: ›Mit hus skal være et bedehus.‹ Men I har gjort det til en røverkule.« Han underviste hver dag på tempelpladsen. Ypperstepræsterne og de skriftkloge, ja, alle folkets ledere søgte at få ham ryddet af vejen; men de kunne ikke finde ud af, hvad de skulle gøre, for hele folket hang ved ham for at høre ham.